

til Voldgift af Præsidenten i Nordamerikas Forenede Stater, som i 1878 tilkendte Paraguay denne Del af Omraadet. Bolivia gør heroverfor gældende, at den nævnte Traktat ikke er bindende for det, og at dets mulige Ret desuden blev forbeholdt.

Aaret efter undertegnede Bolivia og Paraguay en Grænsetraktat, men den blev ikke ratificeret af begge Parter. Ligesaa gik det med en ny Grænsetraktat af 1887, og en tredje Traktat af 1894 blev ikke ratificeret af nogen af Parterne.

En Overenskomst af 1907 mellem de to Lande fastsatte, at Retten til en bestemt afgrænset Zone skulde afgøres ved Voldgift af den argentinske Præsident, idet Parterne indtil da skulde overholde status quo med Hensyn til deres Besiddelser i Omraadet. Men heller ikke denne Ordning blev ført ud i Livet og ophævedes i 1913 ved en Aftale om, at en Grænsetraktat skulde afsluttes i Løbet af to Aar. Denne Frist blev gentagende Gange forlænget, uden at nogen Overenskomst blev tilvejebragt. Forpligtelsen til at overholde status quo bestod stadig, men blev en Kilde til ny Uenighed.

Stridens Skærpelse.

Tidligt paa Aaret 1927 indtraf det første blodige Sammenstød mellem de to Parters fremskudte Militærposter, uden at det paa Konferencerne i Buenos Aires i 1927 og 1928 lykkedes at bilægge Striden.

I Slutningen af Aaret 1928 skete nye, alvorlige Sammenstød, der i Sommeren 1932 gik over i regulær Kamp i stadig stigende Maalestok. I Maj 1933 udstedte Paraguay en formelig Erklæring om, at det betragtede sig som værende i Krigstilstand med Bolivia.

Mæglingsforsøg i Amerika.

Allerede tidligere havde en Række Mæglingsforsøg fundet Sted. Saaledes gik i Overensstemmelse med en Henstilling fra Folkeforbundsraadet begge Parter i 1929 ind paa at antage den i Washington sid-

dende amerikanske Forligs- og Voldgiftskonferences *bona officia*. Det lykkedes et af denne Konference nedsat Udvalg at faa Sammenstødene bilagt, men begge Parter afviste et Forslag om at afgøre Stridens Kerne ved Voldgift.

Under Medvirken af fem amerikanske Stater begyndte i November 1931 Forhandlinger i Washington om en Ikke-Angrebspagt, som Bolivia havde foreslaaet, men efter besværlige Forhandlinger trak Paraguay i Juli 1932 sine Delegerede tilbage og nægtede at forhandle videre med Bolivias Regering, saa længe denne ikke havde ydet Erstatning for et erobret Fort.

Washington-Konferencens neutrale Mæglingsudvalg foreslog i December 1932 en samlet Ordning til Chaco-Stridens endelige Afgørelse og blev heri støttet dels af Folkeforbundsraadet og dels af de amerikanske Stater, som den 3. August 1932 havde erklæret, »at de ikke vilde anerkende nogen territorial Afgørelse, der ikke var hidført ved fredelige Midler, ej heller Gyldigheden af territoriale Erhvervelser, der er opnaaet ved militær Besættelse eller Erobring med Vaabenmagt«. Begge Parter tiltraadte denne Erklæring, men Paraguay nedlagde Indsigelse imod Washington-Udvalgets Forslag til en Løsning, som derfor bortfaldt. Et nyt Forsøg, som Parternes Nabolande gjorde paa Grundlag af en argentinsk-chilensk Aftale af 2. Februar 1933, mislykkedes ogsaa. Det samme gjaldt en Henvendelse, som Argentina, Brasilien og Nordamerikas Forenede Stater foretog i Juli 1934.

Raadets Forligsbestræbelser.

Saa længe de amerikanske Mæglingsforsøg stod paa, havde Folkeforbundsraadet ikke grebet aktivt ind, men overdraget et i Sagens Anledning nedsat Tremandsudvalg at følge Stridens Forløb. Dette Udvalg foreslog i Maj 1933, at Raadet skulde sende en Kommission til Chaco med den Opgave at søge Fjendtlighederne bragt til Ophør, at forberede et Voldgiftsgrundlag og at afgive Beretning til Raadet. Med Parternes Tilslutning vedtog Raadet i Juli 1933, at